

Publicerad 2009-01-11 00:11 av Madeleine Ågren (Maduska)

Luftburen

med utbredda vingar, tungt seglande
sveper fågeln neråt-inåt byggnaden, en lada
det blir svart.

trädtopparnas böljande kullar är ett landskap för sig
i mellanrummen mellan skogarna: åkrar och ängar
sjöarnas pärlband, glittrande och reflekterande solen
där jag flyger

jag seglar långsamt uppåt, vänder
tjusad av fullmånen, blekt genomskinlig
i middagssolen. mitt skri är fågelns glädjerop,
därefter sjunker jag, glider in
i byggnaden. det blir svart.

*

bara ett barn
drömde jag detta,
min första dröm:
luftburen

*

genom livets många nätter, återkommande
drömmar att jag flyger

fågeln tar så småningom skepnad
som människa: kroppen lyfter när
jag lutar mig svagt framåt, håller andan
koncentration och fokus bär mig uppåt, jag svävar,
svävar i berusning. den starka livskänslan vill spränga mig.

*

i natt, samma dröm - och äntligen denna natt
kunde jag lyfta högre än någonsin
i jubel svävade jag, lekande med luftrummen
tumlande i ljuset från sol och stjärnor
utan min kroppsliga barlast och jag flög rakt
mot den genomskinliga månen

jorden under mig krympte
så vacker, blå - vår planet
det sjöng inom mig av liv

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Madeleine Ågren (Maduska) med Poeter.se id #24397 innehar upphovsrätten